

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

LENA EN IK ... EN DE REST

Blijspel in vier bedrijven

door

JOHAN VANDERHEYDEN

Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen
1986

(N° 1573)

LENA EN IK...EN DE REST
© 1986 Toneelfonds J. Janssens / Johan Vanderheyden

www.toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes.

c 1986 Toneelfonds J.Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LENA EN IK... EN DE REST !

KORTE INHOUD

Vier kameraden raken werkloos en proberen op velerlei wijzen het hoofd te bieden aan de enorme verveling die werkloosheid met zich meebrengt. Dit leidt tot gekke toestanden, lachwekkende dialogen, ... waarmee de mannen hun zee van tijd proberen te vullen.

Dankzij de snuggere inval van Ludo komen ze op het plan om een nog niet bestaand apparaat te ontwikkelen. Deze uitvinding zou wel eens zeer nuttig kunnen zijn en een afzetmarkt zou er zeker voor bestaan.

Ludo's vrouw, Lena, wordt ook een mooie carrière aangeboden waarmee heel wat te verdienen valt. Terwijl ze over dit aanbod nadenkt, wordt door de vrienden in alle stilte ijverig gewerkt aan het prototype van hun uitvinding.

Ze hopen hiermee een aardige cent te verdienen, maar... hun moeite om financieel wat vooruitgang te maken, blijkt overbodig...

ROLVERDELING

LUDO VANDINGENEN, jonge gehuwde man

LENA, zijn vrouw

HERMAN PAUWELS

RIK VAN VROENHOVEN } zijn ongehuwde kameraden

TOON TIMMERMANS }

Ann, verloofde van Herman

MARC PEUTERS, fotograaf

THEO, de postbode

DE PASTOOR

INDELING

Eerste bedrijf : de eerste dag

Scène 1 : 's morgens

Scène 2 : 's avonds

Tweede bedrijf : de tweede dag

Scène 1 : in de late voormiddag

Scène 2 : in de late voormiddag

Derde bedrijf : de derde dag

Scène 1 : 's namiddags

Scène 2 : tegen de avond

Vierde bedrijf : enkele dagen later

TONEELSCHIKKING

Een smaakvol bemeubelde woonkamer met :

- de voordeur (met sleutel) in het midden van het fonddecor;
- de keukendeur (waar keuken, garage, atelier en slaapkamers achter gelegen zijn) in het decor rechts van de toeschouwer;
- een grote kast en een laag tafeltje met een telefoonapparaat dat rinkelen kan, rechts van de voordeur;
- een aangesloten stereo-toren en een kapstok, links van de voordeur;
- een zithoek (zetels voor minstens vijf personen) en een salontafeltje, links in de woonkamer;
- een tafel met vier tot zes stoelen, rechts in de woonkamer;
- twee aangesloten boxen tegen de muur;
- een kast met een TV-toestel erin;
- een krantenrek, een boodschappenlijstje, een vaas met bloemen, een tijdschrift met een kruiswoordraadsel, een modeblad,...

N.B. Het decor kan naar eigen believen verder aangevuld worden. (langspeelplaten, schilderijtjes, boeken, bloempotten, familiefoto's,...

EERSTE BEDRIJFSCENE 1. (Ludo, Lena, Herman, fotograaf, Ann)

(Enkel Ludo is in de woonkamer aanwezig. Nerveus loopt hij rond om te tijd te doden alvorens naar zijn werk te vertrekken. Hij speelt met de vliegenvanger en rookt nerveus een sigaret. Zijn brooddoos en sinaasappel liggen zichtbaar op een stoel. Zijn werktas en schoenen liggen wanordelijk tegen de zetel. Aan de kapstok hangt Ludo's jas. In ochtendjas en keukenschort komt Lena op via de keukendeur. Ze draagt een dienblad om de ontbijttafel af te ruimen.)

LENA : (heel lief) Was het eitje niet te hard gekookt, schatje ?

LUDO : (probeert lief te zijn) Nee, hoor, dat was prima.

LENA : Als je straks thuiskomt, zal ik nog eens een lekkere vis bakken. (Ludo zucht en doet verontwaardigd) Wat is er, Ludo ? Lust je dat weer niet ?

LUDO : (met gebogen hoofd) Vroeger zei men altijd : "Ga toch naar huis, moeke heeft visjes gebakken ! Hopelijk zegt men mij straks op het werk niet : "Ludo, ga maar naar huis, vrouwtje lief heeft lekkere visjes gebakken !"

LENA : Ach, Ludo, kan ik het helpen dat vorige week Frans en Karel ontslagen werden ? Je mag niet zo'n zwartkijker zijn : niets wijst er immers op dat ze jou ook... (troostend, hem op de schouder kloppend) Ze kunnen je daar immers niet missen.

LUDO : Lena, ik voel ook wel aan dat daar nog minstens twee personen te veel rondlopen voor het weinige werk dat er nu nog is.

LENA : (aanmoedigend) Wees gedienstig en opgewekt. Doe je werk meer dan behoorlijk en kom vooral op tijd 's morgens. Dan zal er beslist niets gebeuren ! (begint de tafel af te ruimen)

LUDO : Dat hoop ik dan maar, Lena. Want ander werk vinden is niet gemakkelijk. Dat weet jij best. En geld kunnen wij nu nog héél goed gebruiken.

LENA : (knikt) Zijn je tanden al gepoetst ?

LUDO : (zuchtend) Nee...

LENA : Vlug dan maar ! Ik wil niet dat je adem stinkt naar eieren met look, sigaretten,... en weet ik veel.

(Op zijn versleten huispantoffels slentert Ludo met de vliegenvanger naar de keukendeur, gaat binnen, sluit de deur achter zich dicht en komt na ongeveer vier seconden terug de woonkamer binnen, zodat dui-

delijk blijkt dat hij zijn tanden niet geïetst heeft.)

LUDO : (neemt werktas) Zo, dan ga ik maar. (kijkt op horloge)
't Is weer laat genoeg. Tot straks ! (kust Lena vlug)

LENA : (een beetje boos) Ben je weer niet geschoren, homo sapiens ?

LUDO : (klagend) Er is ook geen scheerzeep meer. (hangt jas op schouder)

LENA : En het elektrisch scheerapparaat dan ?

LUDO : (bars) Dat verdomde ding doet het niet meer !

(Ludo trekt de voordeur achter zich dicht. Lena noteert scheerzeep op het boodschappenlijstje aan de muur en ruimt de woonkamer verder op. Ze draagt het dienblad naar de keuken om het te ledigen. Ludo komt terug binnengestormd om de brooddoos en de sinaasappel in zijn werktas te stoppen. Vliegensvlug verlaat hij weer de woonkamer. Enkele seconden later komt hij opnieuw binnengestormd om zijn schoenen vlug aan te trekken. Voor de laatste keer verlaat hij weer vliegensvlug de woonkamer. Lena komt de laatste dingen van de ontbijt-tafel halen en draagt ze naar de keuken. Er wordt geklopt. Fluitend komt Herman door de voordeur binnen. Hij heeft een oud waterkraantje bij zich.)

HERMAN : (merkt dat niemand aanwezig is, roepend) Luudoo !!

LENA : (komt op met schoteldoek) Goeiemorgen, Herman. Ludo is net vertrokken.

HERMAN : (glimlachend) Dan kom ik net gepast !

(Lena reageert daar niet op en veegt de tafel proper. De telefoon rinkelt. Lena neemt de hoorn van de haak.)

LENA : (in de telefoon) Hallo... Ja, daar spreekt u mee. Met wie is het asjeblijft ?... Wat zegt U ? Een financieel belangrijk voorstel ?... Dat klinkt zeer interessant. Laat maar eens horen... O, ja, dat mag best. Mijn deur staat altijd en voor iedereen open. Ja, afgesproken ... Goed ! Dag mijnheer Peuters. (legt de hoorn neer)

HERMAN : Ik dacht dat Ludo vandaag verlof zou nemen ?

LENA : Nee, nee, dat was gisteren.

HERMAN : Gisteren ?... Ach, ik weet ook niet meer welke dag we tegenwoordig zijn : alle dagen lijken toch ook zo fel op elkaar. Het enige verschil is, dat ik vandaag om zeven uur en gisteren om kwart over tien ben opgestaan.

LENA : (terwijl ze de tafel veegt) En dat je gisteren frieten van

je moeder kreeg, en vandaag puree. En dat je gisteren samen met Ann naar het journaal hebt gekeken, en dat je vandaag naar Sesamstraat zult kijken...

HERMAN : (spottend) Ook één van jouw lievelingsprogramma's, zeker ?

LENA : (hoofdschuddend) Toch niet ! Wil je wat drinken ?

HERMAN : Nee, dank je, daarvoor is het nog wat te vroeg.

LENA : Je kan toch ook een kop koffie drinken.

HERMAN : Ja, dat mag wel, als je er tenminste nog hebt. (Lena gaat naar de keuken en neemt de schoteldoek terug mee. Herman roept) Vijf druppels melk ! Eerst de koffie ingieten, anders zou de melk schrikken ! Eén klontje suiker, en drie keer roeren ! (gaat aan tafel zitten)

LENA : (komt op met een kop koffie) Oei, ik vergat te roeren. (doet het en telt) Eén, twee, drie. Asjeblieft. (zet de kop op tafel en gaat zitten)

HERMAN : (legt het kraantje op tafel, bekijkt zijn handen) Sandalen poetsen is toch ook altijd een vies klusje, meestal hangen mijn handen net zo vol met schoensmeer als de sandalen zelf.

LENA : Ik heb daar nooit last van. Daar is een eenvoudige oplossing voor : trek eerst een plastic zak over je hand, dan gaat het nog sneller ook. Ik heb dat niet zelf uitgevonden, hoor. Ludo heeft me daar eens op gewezen.

HERMAN : Ik wou hem vragen of hij niet toevallig zo'n rubberen dichtingsringetje had voor deze kraan. (wijst) Mijn moeder is haast gek van dat vervelende gedrup. (roert in de koffie)

LENA : Dat moet je hem straks of morgen zelf maar eens vragen... Ludo moet hier in de keuken de gootsteen ook nog nakijken : als ik er water durf in doen, moet ik steeds maar bijvullen.

HERMAN : Het is normaal dat de stop van de afvoer na een tijd begint te slijten. Maar dat is nog een reden om aan vervanging te denken, hoor. Vooraleer je water in de gootsteen laat lopen, leg je een plastic zakje over de afvoermond en dan duw je de stop op zijn plaats, dan klemt hij beter. En dan is het gedaan met tussentijds te moeten bijvullen, terwijl je groenten wast of vaatwerk spoelt.

LENA : Bedankt voor die tip, Herman. Herman, vind je het erg werkloos te zijn ?

HERMAN : Tja, (drinkt) interessant is het natuurlijk helemaal niet,

dat weet jij toch ook. Waarom vraag je me dat ?

LENA : (aarzelt, maar zegt het toch) Ludo vermoedt sterk dat men hem ook zal afdanken. Hij denkt dat het zelfs niet zo lang meer zal duren... Hij was vanmorgen zo... ik weet niet... Je moet er natuurlijk met niemand over praten, het is immers ook nog helemaal niet zeker.

HERMAN : Voor een gehuwde man zal het wel een graadje erger zijn om werkloos te worden : ik hou al haast geen rooie duit over. Maar ja, als Ludo werkloos zou worden, zal hij altijd meer vergoedingen trekken dan ik. Dat is hem natuurlijk gegund . Te veel heb je nooit, maar hopelijk kan hij blijven werken. (drinkt koffie leeg) Ik kom straks nog eens langs voor dat ringetje. (af)

LENA : Ja, Herman, tot straks !

(Lena ruimt de woonkamer verder op. Er wordt geklopt. Lena trekt haar ochtendjas netjes in model en doet het keukenschortje uit. Dan pas opent ze de deur) Goeiemorgen. Kom binnen, mijnheer Peuters.

PEUTERS : Dank u. (treedt binnen met aktentas)

LENA : (verlegen) Excuseer me voor mijn voorkomen maar ik heb echt nog niet de tijd gehad om me om te kleden. Ik had u ook niet zo vlug verwacht.

PEUTERS : Dat geeft niet. (lachend) Waar het heet is, ik bedoel, waar zaken kunnen gedaan worden, ben ik wel rap te vinden... Ik belde vanuit mijn wagen. Ik was net op weg naar de fototechnische dienst en moest hier toch passeren.

LENA : Ga zitten, mijnheer Peuters.

PEUTERS : (terwijl hij aan tafel gaat zitten) Noem me maar gewoon Marc. Je kent me toch nog wel ? Vroeger hebben we samen nog even..

LENA : (onderbreekt Peuters) Ja, ja, daar herinner ik me nog wel iets van. (gaat ook zitten) Ik ben benieuwd om dat voorstel te vernemen.

PEUTERS : Dan zal ik er maar geen gras over laten groeien. Beroepshalve ben ik fotograaf, en verdien dus mijn brood met het maken van foto's en reportages van huwelijken en andere belangrijke manifestaties. Een belangrijk gedeelte van mijn werk bestaat uit het maken van foto's voor een befaamd modeblad. (kijkt naar de tafel) Is het nu toeval of niet, maar ik zie het blad hier juist op je tafel liggen. (neemt het modeblad) Lees je dat regelmatig ?

LENA : Ik ben er op geabonneerd.

PEUTERS : Je vindt het dan een goed blad ?

LENA : Tuurlijk ! Anders zou ik het niet kopen. Ik volg de mode van zeer nabij... voor zover dat kan tenminste. De mode, dat is mijn geliefde hobby.

PEUTERS : Prima zo ! (opent het blad) Wat vind je van de foto's ?

LENA : Daar heb ik niet veel verstand van, (lachend) is dat jouw werk ?

PEUTERS : Dat is ook weer waar. (wijst naar het modeblad) Niet alle foto's komen van mij, dat begrijp je wel. De redactie van het blad selecteert uiteraard zeer streng. Niet de eerste de beste foto kan in een blad verschijnen dat in zes talen uitgegeven wordt en een oplage heeft van enkele miljoenen... Tussen haakjes, in dit nummer staan acht foto's van mijn hand. Aan welke eisen moet een goeie foto voldoen, denk je ?

LENA : Tja, (denkt na) de vrouwen moeten aantrekkelijk zijn, de kleding moet hen als gegoten zitten, en verder moeten het gewoon perfect gemaakte foto's zijn, zeker ?

PEUTERS : Zeer juist ! Als ze aan al die eisen voldoen en uitgekozen worden voor publicatie, dan is dat voor de fotograaf natuurlijk een winstgevende zaak. Een fotograaf in vaste dienst bij een modeblad krijgt fotomodellen toegewezen waarmee hij dan zijn werk kan doen. Maar losse medewerkers, zoals ik bijvoorbeeld, die nooit zeker zijn dat hun foto's uitgekozen worden, moeten zèlf de vrouwen vinden, en soms ook mannen, om de kiekjes te schieten. Om nu op de foto's niet steeds met dezelfde vrouwen voor de dag te komen, ben ik op zoek naar een nog echt geschikt talent. En ik denk dat jij dat bent...

LENA : (verstomd) Maar... ik...?

PEUTERS : Ja, jij !

LENA : Ik ben toch helemaal niets speciaals, zeker...

PEUTERS : Dàt zeg jij !

LENA : (gevlaid) Ik ben toch maar een doodgewoon iemand.

PEUTERS : Van een doodgewoon iemand kunnen doodgewone foto's gemaakt worden. Dat is volgens mij de belangrijkste eis van de modebladen : "doodgewoon" omdat de kleding die ze aanprijzen door doodgewone mensen wordt bekeken en gekocht. "Doodgewoon", dat is mijn leuze.

LENA : Maar die doodgewone vrouw moet toch een béétje uitstraling hebben.

PEUTERS : (nadrukkelijk) Dat hèb jij !

LENA : (in haar nopjes) En ze mag toch ook een béétje aantrekkelijk zijn.

PEUTERS : (nadrukkelijk) Dat bèn jij !

LENA : (fier) Wie heeft dat gezegd ?

PEUTERS : Ik ! Wat dat betreft, ben ik zeker aan het goede adres : daar hoef jij je geen zorgen over te maken.

LENA : Maar fotomodel word je toch niet zomaar. Daar gaat toch een zeer selectieve opleiding aan vooraf.

PEUTERS : Nee, je vergist je, je verwacht met mannequins. Die moeten zéker over perfecte lichaamsafmetingen beschikken, vrouwelijk en elegant kunnen stappen, steeds kunnen glimlachen en wat weet ik veel. Fotomodellen mogen natuurlijk ook geen buitengewone maten hebben : de kleding moet altijd zo vlug mogelijk goed passen. Op foto's kan men natuurlijk altijd even foetelen met een veiligheids-speldje hier en een draadje daar om de plooiën in een kleedje bijvoorbeeld mooier te laten vallen. Maar ik denk toch dat jij over die gewone maten beschikt, niet ?

LENA : (verlegen) Ik heb veel te grote voeten.

PEUTERS : (lacht) Dat is het minst belangrijke, je schoenmaat. Wat nog wel belangrijk voor je is, zijn de verdiensten. Ik doe het steeds zo : wanneer een foto verschijnt, ontvangt mijn model 2.250 fr.

LENA : (verbaasd) Wat ?! 2.250 fr. per foto ?

PEUTERS : Per gepubliceerde foto : als ze niet uitgekozen worden, heb ik er ook niets aan.

LENA : Maar jij hebt dan toch ook heel wat onkosten gehad.

PEUTERS : Die zijn te verwaarlozen : wat papier en tijd...

LENA : (met veel interesse) Wie zorgt er voor de kleding van het model ?

PEUTERS : Dat is mijn taak. Ik heb verbintenissen met speciaal-zaken inzake kleding. Later zal ik je nog wel uitleggen hoe dat allemaal in elkaar zit. In elk geval zijn er voor het model geen bijkomende kosten. Alles wordt kosteloos geregeld : kleding, schoeisel, kapsel, het schminken... Tot nog toe is het éénmaal voorgevallen dat één van mijn modellen maar liefst 10.000 fr. verdiende in enkele uren tijd. Van de gemaakte reeks foto's werden er toen vier gepubliceerd. Reken maar uit: vier keer 2.250 fr.

dat maakt juist 10.000 fr. En dan spreek ik nog niet van het kappen, het grimeren en het kleed dat ze van de zaak cadeau kreeg. (staat recht) Je denkt er maar eens goed over na. Ik spring nog wel eens binnen om de kontrakten eventueel te tekenen.

LENA : (opgewonden) Ik zal het straks eens rustig met mijn man bespreken.

PEUTERS : Ik geef je de goede raad om je echtgenoot er zoveel mogelijk buiten te houden. Mannen wensen over 't algemeen niet dat hun vrouw in een modeblad prijkt. Ik begrijp echter niet wat daar verkeerd aan is.

LENA : (bekijkt het modeblad) Niets !

PEUTERS : Ik denk dat mannen niet kunnen verdragen dat hun vrouw méér geld verdient. 't Is belachelijk natuurlijk, maar ja...

(opent de deur) Ik kom zo vlug mogelijk nog eens terug. Tot ziens !

LENA : (zit nog steeds) Tot ziens, mijnheer Peute... euh... Marc !

(Peuters glimlachend af) (Lena bladert dromend in het modeblad)

(De bel rinkelt)

LENA : (tot zichzelf) 't Is net of ik vandaag een druk café geopend heb. (staat recht en opent de voordeur) Wie we daar hebben ! (blij) Kom binnen, Ann !

ANN : (rondkijkend) Jij woont hier best gezellig. En alles dicht bij de hand heb ik gezien : er is een slager, een bakker en een grootwarenhuis in de buurt, is het niet ?

LENA : Dat heb je goed opgemerkt. Was je hier dan nog nooit geweest ?

ANN : Geweest natuurlijk wel, jazeker, maar ik mag toch niet zeggen dat ik hier iets weet. Enkel waar jullie wonen, dat wist ik. Op je huwelijksfeest heb je me dat wel drie keer grondig uitgelegd. Trouwens, Herman zou het me ook wel kunnen uitleggen, zeker. Hij komt hier toch geregeld, niet ?

LENA : Ludo's kameraden komen haast elke dag eens binnen. Jouw Herman is vandaag ook al hier geweest.

ANN : Is hij hier geweest ? (verbaasd) Maar Ludo is toch niet thuis ?

LENA : Hij dacht dat Ludo vandaag verlof zou hebben, terwijl dat gisteren het geval was. Herman had een kraantje bij zich. Dat lekte, geloof ik.

ANN : O ja, dat ging hij vandaag repareren. Dat kraantje lekte al zeker drie maanden. Om gek van te worden !

LENA : Pak een stoel, Ann.

(Lena en Ann gaan aan tafel zitten)

ANN : Hoe lang ben je nu eigenlijk al getrouwd ?

LENA : Twee maanden en drie weken.

ANN : Zolang al ! Wat vliegt de tijd toch snel ! Dan is het bijna drie maanden geleden dat ik je nog zag ? Dat is eigenlijk veel te lang. Ik ben echt blij dat ik de kans had om even binnen te wippen. Nu ik mijn rijbewijs uiteindelijk dan toch behaald heb, is dat ook veel gemakkelijker.

LENA : Heeft je dat ook zoveel geld gekost ?

ANN : Voor het theoretische examen heb ik twee keer lessen moeten volgen ! Na vier pogingen was ik geslaagd. (verlegen) En over het praktische gedeelte durf ik met niemand te praten. Alles samen heeft me dat toch bijna 20.000 fr. gekost. En dat allemaal om die dure benzine in de lucht te kunnen blazen...

LENA : Maar, het is toch zeer handig als je het kunt. Wacht, ik zal eens een lekkere tas koffie gaan halen. Voor jou geen melk en geen suiker, zeker ?

ANN : Nee, liefst gewoon zwart.

(Lena haalt twee kopjes koffie in de keuken. Ondertussen snuit Ann haar neus, trekt haar jasje uit en hangt dit aan de kapstok. Als ze terugkomt, merkt Lena op dat Ann nieuwsgierig rondkijkt)

LENA : Je moet niet naar de vloer kijken, het is weeral drie dagen geleden dat ik daar nog iets aan gedaan heb. (zet de kopjes neer en gaat zitten)

ANN : (verrast) Nog maar drie dagen, zeg je ? Met zijn tweetjes maak je toch niet al te veel vuil, hé ?

LENA : Nee, maar ik zei het toch al : haast alle dagen komen Ludo's kameraden over de vloer.

ANN : O ja, Rik heb ik vorig weekend in de discotheek nog ontmoet. Hij was heel vriendelijk.

LENA : Ga je nog steeds elke week uit ?

ANN : Ja, ja. (resoluut) Elke zaterdagavond gaan Herman en ik uit. Zolang we nog kunnen. Jullie gaan niet zo veel meer weg, heeft Herman gezegd.

LENA : Nee, zo is dat nu eenmaal, eens getrouwd... Maar we hebben vroeger toch veel lol gehad, nietwaar ?

ANN : En of, herinner jij je die vakantie in Middelkerke nog ?

LENA : Tuurlijk, en ook die in Benidorm ! O, wat zou ik met jou nog eens graag op vakantie gaan,... of uitgaan. Dat waren toch gezellige tijden, waarmee ik niet wil zeggen dat het nu slecht is, hoor.

ANN : Als je wil, komen we je zaterdag afhalen.

LENA : Bedankt, Ann, maar Ludo zou dat zeker nooit goed vinden. Hij wil de laatste tijd zoveel mogelijk sparen : hij vreest zijn werk te verliezen.

ANN : (bezorgd) Dat is toch niet waar, zeker ?

LENA : Gelukkig is het nog niet waar, maar... het zou wel eens vlug kunnen werkelijkheid worden.

ANN : (troostend) Denk daar toch maar niet te veel aan. Je kan er tenslotte niets aan veranderen. Herman is al zo lang werkloos. Alle dagen verveelt hij zich steendood. (met een lach) Daarom komt hij hier zo dikwijls over de vloer waarschijnlijk.

LENA : Ach... (lachend) gelukkig maar, anders zou ik me ook nog doodvervelen.

ANN : Herman heeft ook geen enkele bezigheid. Sporten wil hij wel, maar ik denk dat hij daar een beetje te lui voor is. Vroeger deed hij aan modelbouw, maar dat kost tegenwoordig ook veel te veel. (overtuigd) Als vrouw is de verveling veel kleiner : schrobben, dweilen, eten klaarmaken en afwassen, wassen en strijken... Mijn moeder en ik, wij zijn de ganse dag druk in de weer.

LENA : Ja, wij zijn hier maar met zijn tweetjes en toch verveel ik me nooit, alhoewel ik ook de godganse dag thuis ben. Maar ja, ik brei, ik bak en ik lees graag... Jij hebt enkele weken geleden ook werk gevonden, is het niet ?

ANN : (knikt) Deeltijds toch.

LENA : Dan ben ju nu ook bij de gelukkigen.

ANN : Ja, zo kun je dat wel stellen.

LENA : Waar werk je ?

ANN : Bij Ford in Genk.

LENA : Aan de band ?

ANN : Nee, nee, ik mag loslopen !... En Ludo, heeft hij hobby's waarmee hij zich zo'n beetje zou kunnen bezighouden ?

LENA : Een echte hobby eigenlijk niet. Eén keer in de week gaat hij tafeltennissen en verder prutst en experimenteert hij graag in zijn atelier. Nu is Ludo 's avonds, laat nog, weer druk in de weer

met het uittekenen van een zelf-uitgevonden "machine". Zijn kameraden weten er nog niets van, hoor. Hij wil dat het een verrassing blijft. (onverschillig) Ik zal je dadelijk het plan eens laten zien. Ik geloof niet dat jij er ook veel van zal snappen : het is allemaal zo technisch en ingewikkeld, die tekening.

ANN : Oei oei, dan is het zeker niks voor mij. Wat heeft hij dan wel uitgevonden ?

LENA : (zucht) 't Is moeilijk om het zo uit te leggen zonder dat plannetje. Ludo is toch wel overtuigd van het nut en de degelijkheid van zijn apparaat. Het wordt stilaan tijd dat ik eens iets anders ga aantrekken. (staat recht en drinkt haar tas leeg) Ik ga me vlug omkleden en dan zal ik je het hele huis eens tonen.

ANN : (krijgt het modeblad in de gaten, wijst) Kijk, Lena, zo zou ik graag mijn haren willen laten knippen.

LENA : Een mooi kapsel.

ANN : (wijst) Maar hier zou ik wat meer volume willen.

LENA : (lacht) Dan kom je misschien ook nog in dit blad.

ANN : (lachend) Wie weet.

LENA : (wijst naar de foto, ernstig) Zou jij in die vrouw haar plaats willen zijn ?

ANN : Ja, hoor ! Wat een eer om zo door iedereen bekeken te worden. (Lena gaat tevreden naar de keuken)

DOEK

SCENE 2. (Ludo, Lena, Herman, Rik, Toon)

(Lena en Ludo zitten in de zetel. Lena lost een kruiswoordraadsel op uit een tijdschrift. Ludo doet niets: hij staart enkel voor zich uit)

LENA : (kijkt op naar Ludo) Heb je deze avond geen werk in je atelier ?

LUDO : (kort) Vandaag heb ik er echt geen zin in.

LENA : Hoe is dat nu mogelijk ? Anders ben je steeds zo creatief ?

LUDO : Bij het uittekenen van mijn uitvinding heb ik enkele moeilijkheden ontdekt. Maar vandaag heb ik echt geen zin om daarover verder na te denken. Morgen heb ik de hele dag tijd om te doen waar ik zin in heb.

LENA : Morgen kun je me wel wat helpen in het huishouden.

LUDO : En jij dan ?!

LENA : Ik ook ! Als ik werk zou hebben, dan zou jij ook wel eens mogen afwassen, stofzuigen en eten klaarmaken.

LUDO : Dan moeten de huiselijke karweitjes inderdaad verdeeld worden. Maar je hebt geen werk !

LENA : Nog niet, (half voor zichzelf) maar ik kan net zoals iemand anders ook werk vinden, als ik dat echt wil.

LUDO : Waar dan wel ? Je denkt zeker dat men het aan de deur komt vragen. Je hebt overal al gesolliciteerd en telkens is het antwoord hetzelfde, als je er tenminste één krijgt.

LENA : (neemt het modeblad en werpt het naar Ludo toe, alsof ze het niet echt meent) Hier, ik zou kunnen solliciteren om de nieuwste modegrillen te presenteren.

LUDO : (overtuigd) Mannequins krijgen allemaal een dikke nek ! (bladert ongeïnteresseerd in het modeblad)

LENA : Daar staat niet één mannequin in dat blad !

LUDO : (plagend) Zal ik ze eens tellen ? (bladert en telt) Eén, twee, drie, vier, vijf,...

LENA : (terwijl Ludo telt) Mannequins zie je tijdens modeshows met hun achterste wiebelen ! In modebladen staan fotomodellen !

LUDO : (stopt met tellen) Die wiebelen ook met hun kont, kijk maar. (schudt met een bladzijde van het modetijdschrift)

LENA : (geeft de strijd op) Ach...

LUDO : Goede fotomodellen worden na verloop van tijd mannequin. En mannequins leven volgens mij héél losbandig. Als fotomodel moet je mooi bruin gebrand zijn op de zonnebank, elke week naar de kapper, steeds gekleed lopen volgens de laatste mode, en maar wiebelen met je kont voor de lenzen van een stel uitbuiters. Daar hou je geen frank aan over. (Er wordt geklopt op de voordeur)

LENA : (misnoegd) Wat weet jij daar nu van ? (staat recht, loopt met een wiebelend achterwerk naar de deur en opent)

(Ludo lacht dwaas)

HERMAN : (komt met zijn kraantje binnen) Goedenavond ! De afwas al gedaan ?

LENA : Ja, jammer, je komt net te laat. (gaat terug zitten)

HERMAN : (jammerend) Jammer, ja... (gewoon) Ludo, ik heb je even nodig.

LUDO : Ik heb jou ook even nodig, Herman.

HERMAN : (concluderend) Dan hebben wij elkaar nodig !